

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. 2993

Ἀριθμ. Διεκπ. 1325

Ἀθήνησι τῇ 27ῃ Αὐγούστου 2001

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος, κύριε Βαρθολομαῖε, τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Κομισάμενοι τὸ ὑπ' ἀριθμ. 789 καὶ ἀπὸ γ' Σεπτεμβρίου ἔτους 1999 Ὑμέτερον Πατριαρχικὸν Γράμμα ἀφορῶν εἰς τὸν τύπον τῆς ἐπ' ἐκκλησίαις μνημονεύσεως τοῦ Ὑμετέρου Προσώπου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῶν διαποικιζομένων Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐν ταῖς λεγομέναις «Νέαις Χώραις» καὶ ἀναγνόντες τοῦτο ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Συνόδῳ, κατὰ τὴν Συνεδριάν Αὐτῆς τῆς 8ης παρελθόντος μηνὸς Ἰουνίου τοῦ διανομένου ἔτους 2001, προαγόμεθα, Ἀποφάσει Αὐτῆς, τῆς 31ης Ἰουλίου ἐ.ἔ., ἐπὶ τὴν ἀπάντησιν καὶ γνωρίζομεν Ὑμῖν φιλαδέλφως τὰ κάτωθι:

1. Κατ' ἀρχὴν ἐντυπωσιάζει τὸ γεγονός, ὅτι δὲν προήλθομεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος εὐθύς ὥς ἐκομισάμεθα αὐτό, ἀλλ' ἀνεμείναμεν τὴν παρῆλθον διετίαν ὅλην ἵνα ἀποστείλωμεν τὴν ἀνὰ χεῖρας ἀπάντησιν ἡμῶν τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι. Τοῦτο καθηκόντως καὶ ἐνσυνειδήτως ἐπράξαμεν, ἵνα μὴ ἐπιβαρύνωμεν τὸ κλῆμα ἐν ταῖς μεταξὺ τῶν Ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν ἡμῶν σχέσεσιν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας καὶ ἵνα μὴ ἐπιτείνωμεν τὴν ταραχὴν ἐκ τῶν δημοσιευμάτων τοῦ Τύπου καὶ δυσχεράνωμεν οὕτω τὴν ἀμοιβαίαν κοινωνίαν τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν. Ἀπεφύγομεν ἐπιμελῶς, ὅπως

συντηρήσωμεν τὴν ἐπὶ τοῦ τεθέντος θέματος γλωσσαλγίαν τινῶν. Καὶ τανῦν μετὰ καὶ τὴν ῥηματικὴν δῆλωσιν τοῦ Προέδρου τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας εἰς τὰς διμερεῖς συνομιλίας τῶν δύο ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος Ἐφέσου κ. Χρυσοστόμου, ὅτι δὲν συζητοῦνται θέματα τεθειμένα διὰ τῶν Πατριαρχικῶν Ἐπιστολῶν, καὶ μὴ ἀπαντηθέντα, ἐν ἡρεμίᾳ καὶ νηφαλιότητι ἐκθέτομεν τὰς ἀπόψεις ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς, εὐθύνης καὶ παρησίας, ἀρετῶν οὐ μόνον ἀείποτε τὴν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν συμπεριφορὰν χαρακτηρίζουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀμοιβαίας ἡμῶν σχέσεις διεπουσῶν.

2. Ἐξεπλάγημεν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἀναγνόντες ἐν τῷ Ὑμετέρῳ Γράμματι, ὅτι ἡλγήσατε βαθύτατα «*διαπιστοῦντες διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προβαίνει εἰς λήψιν ἀποφάσεως σχεσιν ἐχούσης ἄμεσον καὶ οὐσιώδη πρὸς τὸ ἡμέτερον (τὸ Ὑμέτερον δηλονότι) ταπεινὸν πρόσωπον καὶ τὴν Μητέρα Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν ἄνευ τῆς ὀφειλομένης πρὸς αὐτὴν ἐπικοινωνίας καὶ ἐκζητήσεως τῆς γνώμης αὐτῆς*».

Ὅμως ἐπισημαίνομεν ἐν πραύτητι καρδίας, ὅτι οὐδεμία **νέα** ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόφασις ἐλήφθη καὶ οὐδεμία ρύθμισις ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου **νέα** ἐπὶ τοῦ τεθέντος τούτου θέματος, τῆς μνημονεύσεως δηλονότι τοῦ Ὑμετέρου Σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Ὄνόματος ὑπὸ τῶν ὥς εἴρηται Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, ὥστε νὰ παραπονήσθε, ὅτι αὕτη ἐλήφθη ἄνευ προηγουμένης μεθ' Ὑμῶν ἐπικοινωνίας καὶ Ὑμετέρας συγκαταθέσεως.

Ἀπλῶς ὑπεμνήσθη, δι' οὓς λόγους παρακατιόντες παραθέτομεν, ὁ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νόμος 590/1977) προβλεπόμενος ἐν ἄρθρῳ 28 τύπος τῆς μνημονεύσεως τοῦ Ὑμετέρου Ὄνόματος. Διὸ καὶ δὲν δικαιολογεῖται οὔτε βαθὺ

ἄλλος οὔτε παραπικρασμός τις καὶ συνεπῶς ἡ διαμαρτυρία Ὑμῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2528/798/12.6.1998 σχετικῆς Ἐγκυκλίου (ὑπ' ἀριθμ. 2651) τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, τοὺς Θεοφιλεστάτους Βοηθοὺς καὶ Τιτουλαρίους Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 4478/1478/19.10.1998) Ἐγκυκλίου Σημειώματος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρὸς τὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ ἀνωτέρω ἐνέργειαι τυγχάνουσι βεβαίως ἐπιβαλλόμεναι ἐν τοῖς πλαισίοις τῆς ἀρμοδιότητος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐχούσης, ἐκ τε τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῆς Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ καθ' Ὑμᾶς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς δ' Σεπτεμβρίου 1928 τὸ δικαίωμα τοῦτο ὡς οὔσης «Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ἐν τῷ συνόλῳ Αὐτῆς (ἄρθρον 3 παρ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

3. Διευκρινίζομεν περαιτέρω, Ὑμῶν διαπνυθνομένου, διαποροῦντος καὶ ἐπερωτῶντος «*τί νι τάχα λογισμῷ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἤχθη εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν εἰκοσαετιᾶν ἤδη ὅλην μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἐαυτῆς Καταστατικοῦ Χάρτου*», ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρατηρήσασα τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῇ λειτουργικῇ πράξει ἀνομοιομορφίαν εἰς τὸν τύπον μνημονεύσεως τοῦ Ὑμετέρου Ὄνόματος ὑπὸ τῶν ἐχόντων τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν τῶν λεγομένων «*Νέων Χωρῶν*» καὶ ἀποβλέψασα εἰς τὴν τήρησιν ἐνιαίου τρόπου μνημονεύσεως τούτου, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τινων ἐξ αὐτῶν παρακινηθεῖσα πρὸς ἀποκατάστασιν ἐνιαίας τάξεως ἐν προκειμένῳ καὶ ἀξιοχρέως προνοοῦσα, ἵνα μὴ ἐγερθῇ τις σάλος, καὶ ἐπιβλαβὴς τῷ ἥθει τῆς Ἐκκλησίας ταραχὴ, ἐπεκαλέσθη τὴν ἰσχύουσαν σχετικὴν διάταξιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὅτι λοιπόν, ἐν τῷ Καταστατικῷ Χάρτῳ ἀναγράφεται καὶ καθορίζεται τοῦτο ἀκριβῶς καὶ συνέστησεν ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύν-

οδος ἀρμοδίως καὶ καθηκόντως. Οὐδένα νέον τύπον εἰσήγαγε μνημονεύσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Ὄνόματος.

Οὐκ ὀκνοῦμεν, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς, ἵνα ἀδελφικῶ φρονήματι ἐπαναλάβωμεν, ὅτι ἡ σχετικὴ διάταξις προβλέπει ἐπακριβῶς καὶ τὸν τύπον καὶ τὸ πρόσωπον τῆς μνημονεύσεως προληπτικῶς καὶ δὴ καὶ μάλιστα πρὸς ἀποτροπὴν ματαιῶν κενοφωνιῶν, εἰ καὶ Ὑμεῖς ἀντιλέγετε ἐπ' αὐτοῦ.

4. Περαιτέρω, εἰς τὸ ὕψ' Ὑμῶν προβαλλόμενον θεολογικὸν καὶ λειτουργικὸν ἐπιχείρημα, κατὰ τῆς διατάξεως τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἀγιοτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῆς καθορίζουσας τὸν τύπον τῆς μνημονεύσεως τοῦ Σεπτοῦ Ὄνόματος Ὑμῶν ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν τῶν διαπομαινόντων Ἱερὰς Μητροπόλεις τοῦ Ὑμετέρου Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἐν Ἑλλάδι, καθ' ἣν οὔτοι μνημονεύουσιν οὕτως: «*Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἡμῶν δεῖνος...*», «*ὅτι ὁ καθιερωμένος τύπος μνημονεύσεως Ἀρχιερέως τινὸς εἶναι οὐχὶ ὁ διὰ τῶν διοικητικῶν αὐτοῦ τίτλων Πατριάρχης, Μητροπολίτης, κ.λπ., οἵτινες ποικίλλουν κατὰ τὰ ἐκάστοτε ἱστορικὰ δεδομένα, ἀλλὰ μόνον ὁ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βαθμοῦ τῆς Ἱερῶς σύνης (Επίσκοπος, Ἀρχιεπίσκοπος)*», ἔχομεν ἵνα παρατηρήσωμεν ὅτι:

α) Κατὰ τὴν ὑφισταμένην ἀνὰ τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας σήμερον λειτουργικὴν προᾶξιν ἅπαντες οἱ Πατριάρχαι μνημονεύονται εἰς τὸ «*Ὡς ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε...*» μετὰ τῶν διοικητικῶν αὐτῶν τίτλων, τοῦτέστιν ὡς Πατριάρχαι. Τοῦτο ἐπληροφορήθημεν ὑπ' αὐτῶν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἃς ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς ἠρωτήσαμεν περὶ τοῦ τύπου μνημονεύσεως τοῦ ἐαυτῶν Πρώτου καὶ ἐλάβομεν γραπτῶς τὰς ἀπαντήσεις αὐτῶν, αἵτινες κατακεχώρηται ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου: «*Περὶ τῆς Μνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Πρώτου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος*» σελ. 66 - 67.

β) Ἐν τῷ προμνημονευθέντι Ὑμετέρῳ Πατριαρχικῷ Γράμματι δέχεσθε, ὅτι οἱ μνημονευθέν-

τες Ἱεράρχαι δύνανται, κατ' οἰκονομίαν, ὅπως μνημονεύωσι «*τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πατριάρχου ἡμῶν δεῖνος...*». Ἐπομένως δέχεσθε, ἵνα μνημονεύησθε μετὰ τοῦ διοικητικοῦ τίτλου Ὑμῶν κατ' οἰκονομίαν καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ἐκτιθεμένους λόγους. Πέραν τούτου καὶ οἱ λοιποὶ Ἱεράρχαι τοῦ καθ' Ὑμᾶς Πατριαρχικοῦ Κλίματος τὴν αὐτὴν τάξιν τηροῦσι μνημονεύοντες.

γ) Εἰς τὸν θ' ὅρον τῆς Πράξεως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ καθ' Ὑμᾶς Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς δ' Σεπτεμβρίου 1928 περὶ «*Ἀναθέσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμένου καὶ τοῦ Θρόνου εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος*» ἀναφέρεται ὅτι: «*Οἱ ἐν Ἑλλάδι Μητροπολῖται τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου μνημονεύουσι τοῦ Ὁνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου*» ἄνευ ἐτέρας τινὸς προσθήκης ἢ διευκρινήσεως ὡς αὐτὴ ἢ περὶ «*Ἀρχιεπισκόπου*».

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, λοιπόν, πιστεύομεν, ὅτι οὐδεμίαν καινοτομίαν εἰσηγάγομεν καὶ ὅτι εἴμεθα ἀπολύτως ἐνηρμοτισμένοι τῇ ἀκολουθουμένῃ ὑφ' ἀπασῶν τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σήμερον λειτουργικῇ πράξει.

5. Εὐλόγως ὅμως διαποροῦμεν καὶ ἡμεῖς πῶς, ὡς ὁμολογεῖτε ἐν τῷ Ὑμετέρῳ Πατριαρχικῷ Γράμματι πρὸς ἡμᾶς, «*διήλθεν ἀπαράτηρητον*» τὸ θέμα τοῦτο καὶ διέλαθε τῆς προσοχῆς Ὑμῶν, ὅτε ἐστάλη αὐτόθι τὸ σχέδιον τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸ τῆς ψηφίσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διάταξις δὲν διευπλώθη τότε καλῶς, ἥτις καὶ κεφαλαιώδης τυγχάνει καὶ ἀφορᾷ εἰς θέμα βαθύτατα ἐκκλησιολογικόν; Ἐκ τῶν ὑστέρων κρίνεται ἐσφαλμένη ἐννοιολογικῶς, γραμματικῶς, θεολογικῶς καὶ λειτουργικῶς; Διατί ὅτε ὑπῆρχε καιρὸς καὶ δυνατότης διορθώσεως δὲν ἐπενέβητε καθ' ὃ «*φύλακες τῆς τάξεως καὶ τῆς παραδόσεως*»; Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν εἰκοσαετίας καὶ πλέον διατυποῦτε παρατηρήσεις ἐπὶ κεμένου σχόντος τὴν ἔγκρισιν καὶ συναίνεσιν Ὑμῶν, ἰσχύοντος καὶ ἐφαρμοζομένου ἔκτοτε εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἄνευ τινὸς ἀντιρρήσεως καὶ διακηρύσσετε ἀξιοματικῶς τῷ τρόπῳ

ὅτι «*τὸ ἐφ' ἡμῶν ἄλλην μνημόνευσιν οὔτε θὰ ἐγκρίνωμεν, οὔτε θὰ δεχθῶμεν, ὡς καθ' ἃ ἐλέχθη, τῇ παραδοθείσῃ καὶ παραληφθείσῃ τάξει πολυειδῶς ἀντικειμένην*».

Θεωροῦμεν, ὅτι ἡ διακήρυξις Ὑμῶν αὕτη εἶναι ἄδικος καὶ ἀνεπίτρεπτος, δι' ὃν λόγον Ὑμεῖς ἐγκαλεῖτε τὴν Ἱερὰ Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πειρᾶσθε, δηλονότι, ἵνα ὀυθμίσητε μονομερῶς καὶ ἄνευ τῆς ἡμετέρας συναινέσεως θέμα ἀφορῶν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

6. Ἐνοχλεῖ τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἡ ἐν λόγῳ διάταξις καὶ ἀπορρίπτεται διαρρήδην, ἐπειδὴ ἀντίκειται, ὡς γράφετε, εἰς τὴν λειτουργικὴν παράδοσιν καὶ κανονικὴν τάξιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅμως διερωτώμεθα, διατί δὲν ἐνοχλεῖ καὶ τὸ συναρτώμενον μετ' αὐτῆς γεγονός, ὅτι οἱ ἐν λόγῳ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται τῶν λεγομένων «*Νέων Χωρῶν*» ὀφείλουσι νὰ μνημονεύωσι δύο Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπερ καὶ ἄλλοις ἀσφαλῶς τὴν λειτουργικὴν παράδοσιν καὶ τάξιν;

7. Ἀποκρούετε τὸν τύπον τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μνημονεύσεως Ὑμῶν, ἐπειδὴ εἰσήχθη, ὡς ἰσχυρίζεσθε, διὰ νομικοῦ κεμένου καὶ «*ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως θεολογικῆς, ἐκκλησιολογικῆς, κανονικῆς καὶ λειτουργικῆς δὲν εἶναι νοητόν τοιαῦτα θέματα νὰ ὀυθμίζωνται διὰ νομικῶν διατάξεων καὶ διατυπώσεων εἰς κείμενα καθαρῶς νομικὰ καὶ δὴ ὑπὸ τινος δι' ἄλλον γενικότερον σκοπὸν συγκροτηθείσης Ἐπιτροπῆς*».

Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν μεθ' Ὑμῶν, ἐὰν δι' ἕτερον θέμα κανονικὸν καὶ δικαιοδοσιακόν, αὐτὸ δηλαδὴ τῶν ὁρίων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Ἀρτης καὶ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, δὲν προεβάλετε τὰς γνωστὰς ἀποφάσεις 534/1999, 603/1999 τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τῆς Ἐντίμου Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ δὲν ἤξιούτε τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν αὐτῶν, εἰ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διετύπωσεν ἐμπεριστατωμένην διάφορον γνώμην μετ' ἐπιχειρημάτων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπόν, διαπιστοῦται πλήρης ἀντίφασις καὶ ἀνακολουθία ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, ὅτε μὲν τὰ κείμενα τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ὑποβαθμίζονται καὶ χαρακτηρίζονται ἀνίσχυρα, ἵνα ῥυθμίσωσι τὸ θέμα τῆς μνημονεύσεως τοῦ Τιμίου Ὄνόματος Ὑμῶν, ὅτε δὲ ἐξαίρονται, ἐφ' ὅσον συμφωνοῦσι μετὰ τῶν ἀπόψεων Ὑμῶν, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ὁρίων τῶν δύο ἀναφερθεισῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Οὕτε δεχόμεθα τὸ ἀναγραφόμενον ἐν τῷ Ὑμετέρῳ Πατριαρχικῷ Γράμματι, ὅτι ἡ συντάξασα τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἐπιτροπὴ δὲν ἦτο ἐγκρατὴς τῆς τε λειτουργικῆς καὶ κανονικῆς παραδόσεως, ὥστε νὰ πλανηθῇ εἰς τὸ θέμα τοῦτο. Ἀντιθέτως μάλιστα εἰς αὐτὴν μετέσχον καὶ Ἱεράρχαι καὶ Πανεπιστημιακοὶ Διδάσκαλοι τῆς ἱερᾶς Ἐπιστήμης, οἵτινες λαβόντες ὑπ' ὅψιν τὰ δικαιοδοσιακὰ δεδομένα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπικρατείᾳ καθώρισαν

οὕτως τὸν τύπον τῆς μνημονεύσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Ὄνόματος ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν «Νέων Χωρῶν».

Ταῦτα ἀδελφικῶς ἐπιστέλλοντες καὶ ἐπὶ τούτοις κανονικῶς ἐμμένοντες ὡς εὖ τε καὶ καλῶς τεθεσπισμένοις καὶ τὴν ὁμοιόμορφον Λειτουργικὴν Πράξιν καὶ ἐνότητα τῆς πνευματικῆς καὶ κανονικῆς ἡμῶν δικαιοδοσίας διασφαλίζουσι, ἐπὶ τὸν κοινὸν ἡμῶν Σωτῆρα καὶ Κύριον τὴν καθόλου ἡμῶν μέριμναν ἐπιρρίπτομεν καὶ τὴν ἀδελφικὴν Ὑμῶν συναντίληψιν ἐπιζητοῦμεν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ αὖθις τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα κατασπαζόμενοι φιλήματι ἀγάπης ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν διατελοῦμεν,

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραρχίατεὺς
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

